

Prolog

HANNA, 1958

Neprezradila som Stuartovi celú pravdu o tom, odkiaľ som prišla. Po prvé by to nepochopil. Ved' ako by mohol, keď ja sama tomu nerozumiem? A po druhé, aj keby som mu všetko povedala, neveril by mi. Zvraštil by čelo a modré oči by mu zmäkli, vo vonkajších kútikoch by sa vytvorili vejáriky vrások odrážajúce jeho vek i láskavosť. *Ach, drahá*, zvolal by asi, celkom ako sestra Louisa, keď som na kosť premrznutá, hladná a smädná vpadla do posledného stojaceho kostola v Gutenstate.

Niekedy, ako napríklad teraz, mám pocit, že sa mi to iba zdalo. Že aj Max bol iba sen, záblesk predstavivosti. Neskutočný ako všetko ostatné.

Zažila si traumy, pripomenula mi sestra Louisa po prvej návšteve lekára v Berlíne. *Tvoja myseľ sa s tebou zahráva, aby ťa ochránila.*

Zvláštne, ale keď to povedala, takmer som jej uverila. Ona sa predsa nemohla myliť. Rádová sestra s vráskavou tvárou, bielou ako krieda, so svetlozelenými očami, v rehoľnom rúchu a s ľahkým úsmevom na perách. Neklamala by mi. Potom ukázala na husle, ktoré som zvierala v rukách. *Zabráš mi, moja drahá?*

Dotkla sa mojich stradivárok. Dostala som ich na šestnásťte narodeniny, výstredný darček od zaydeho Moritza krátko

predtým, ako zomrel. Hrala som na nich, keď som sa prebrala na lúke. A raz som v kníhkupectve hrala aj Maxovi. Občas sa mi zdá, že jediná skutočná vec sú moje husle.

Na husliach hrám od šiestich rokov, sú mojou súčasťou, ďalšou končatinou, dôležitou a nevyhnutnou pre každodenný život. Sú spojivom medzi mojou prítomnosťou a minulosťou, medzi mojimi snami a realitou. Prsty sa svižne kĺžu po strunách, myseľ vypúšťa všetko, čo som stratila, zabudla. Mojm jediným verným spoločníkom je hudba. Len hudba. Nie Stuart. Ani Max. Žiadna prítomnosť, dokonca ani minulosť.

„Hanna,“ vyruší ma Stuart. Ceruzkou som do horného rožka partitúry napísala dnešný dátum, 6. november 1958, aby som sa utvrdila v tom, že je skutočný, a tiež, aby som naň nezabudla. Robím to každý deň od čias, keď som bývala u Julie v Londýne. Niekedy zabúdam, koľko mám rokov, že prsty už nie sú také vrtké ako kedysi. Občas mi tak opuchnú hánky, že si ich po skúške obkladám vrecúškami s ľadom. Pred Stuartom to skrývam, ako mnoho iných vecí.

Dnes cvičím v zimnej záhrade, ako vždy po skúške orchestra. Na jar pôjdeme znova na turné. Tentoraz po Európe. Budeme hrať Bacha, Vivaldiho, Holsta. Londýn, Paríž, *Berlín*. Ako členka skupiny prvých huslí musím hrať čisto, bez jedinej chybičky. Nestačí poznať skladby naspamäť. Treba aj správne dýchať. Aby mi hudba, každý jeden tón, vsiakla do kože, do pamäti, ako sladký parfum, čo nevyprchá a ovládne všetky moje zmysly.

Keď Stuart vojde do zimnej záhrady, položím si husle na kolená a usmejem sa naňho. Drahý, láskavý Stuart, ktorý ma pred piatimi rokmi priviedol do orchestra. Je o desať rokov starší a jediný, po čom túži, je oženiť sa so mnou. Neraz mi to povedal. Vždy sa zasmejem, akoby iba žartoval, obaja však vieme, že to

tak nie je. *Si moja spriaznená duša*, povedal mi raz, aby ospravedlnil vekový rozdiel medzi nami. Až vtedy mi zrazu napadlo: *Čo ak ma Stuart naozaj pozná?*

„Hanna,“ povie. „Niekto ťa prišiel navštíviť. Priateľ.“

Môj svet v New Yorku je ako bublina. Skúšanie a zasa skúšanie. Bývam v jednoizbovom byte v Greenwich Village, a hoci sa dobre poznám takmer s každým z orchestra, nikoho z nich by som nenazvala priateľom. Iba Stuarda. Aj to len preto, lebo si myslí, že ma miluje, že mi rozumie.

„To musí byť omyl,“ odvetím a zasuniem si husle pod bradu.

„Nijaký omyl,“ trvá Stuart na svojom. „Hľadá Hannu. Dievča, ktoré hrá na husliach ako oheň.“ Zasmeje sa. Okolo očí sa mu urobia vejáriky z vrások. Pobavilo ho a zarazilo zároveň, aký je ten opis výstižný.

Pred mnohými rokmi, keď som sa chcela na všetko vykašľať, keď som mala pocit, že som všetko zničila, Max mi povedal, že potrebujem iné publikum. *Že musím hrať v inom orchestri. Nevzdávaj sa, kládol mi na srdce. Hráš na husliach ako oheň, Hanna. Nesmieš o ten oheň prísť.*

